

Василчо. Пъкъ азъ чантичка.

Иванчо. Коста! . . Какъвъ си ти! Защо ми не каза по-рано? Сжщо и ти би могълъ да купишъ подаръкъ на майка си. На мой татко му подобръ . . . ето вземи си паритъ! . .

Лалка {
Василчо { А, той не ги похарчилъ?!

Иванчо. Не, той ги даде на мене, за да повикамъ докторъ за баща си; но сега му подобръ.

Г-жа Недѣлкова. Коста . . . сега прости на майка си. Ти имашъ добро сърдце . . . Да дава Богъ, щото ти никога да се не измѣнишъ. Твоята постжшка е по-добра отъ всѣкакъвъ други подаръкъ за майка ти . . .

Лалка (весело). Ето колко е той добъръ! . . .

Василчо (сжщо). Ахъ, колко е и разуменъ и добъръ! (Лалка и Василчо пригржцатъ и цѣлуватъ Коста).

(Завѣсата пада.)

Бѣди постояненъ.

Имало единъ човѣкъ. Той искалъ да стане богатъ, затова изучилъ нѣколко занаяти. И наченжлъ той да работи: единъ день единъ занаятъ, другъ день — другъ, трети день — трети занаятъ и т. н. Тѣй работилъ човѣка отъ изгрѣвъ до заходъ слънце, може да се каже — като робъ. Но пакъ сѣ си билъ си-ромахъ. Всѣки се очудвалъ на работливостъта му, но и всѣки го съжалявалъ, за дѣто билъ толкова бѣденъ.

Дочулъ за него краля, па пратилъ да го повикатъ въ палата.

— Колко занаяти знаешъ? попиталъ го краля.

— Десетъ, отговорилъ човѣка, — да ковж, да правж подкови и гвоздеи, да зидамъ зидове, да шиж дрѣхн, да кършж обуца . . . Изредилъ всичко що знае да работи.

— И всичкитѣ тѣзи занаяти ти ги знаешъ?

— Да, милостивий господарѣю.